

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2838/2539

บริษัท โปรเกรสเครดิต จำกัด โจทก์ นาย แหนน แซ่กอผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน บริษัท เงินทุน
เยวราช จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 179, ป.วิ.พ. มาตรา 132,
พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 153, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา
179, ป.วิ.พ. มาตรา 174, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติล้มละลายมาตรา119วรรคสองและวรรคสามบัญญัติให้ผู้ร้องซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับ
แจ้งความยืนยันหนี้จากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์คัดค้านต่อศาลโดยทำเป็นคำร้องและตาม
มาตรา179มิได้บัญญัติเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมคำร้องไว้โดยเฉพาะจึงต้องเสียค่าธรรมเนียมคำร้อง
เพียง20บาทเช่นเดียวกับการยื่นคำขออื่นๆต่อศาลชั้นต้นที่ต้องทำเป็นคำร้องตามตาราง2(3)ท้าย
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งสำหรับชั้นอุทธรณ์นั้นหากศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ผู้
ร้องชนะคดีทุกข้อของผู้ร้องย่อมปลดเปลื้องไปเท่ากับจำนวนเงินที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบหนี้
อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นคำฟ้องที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข้ออันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ตาม
ตาราง1ข้อ(1)(ก)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบพระราชบัญญัติล้มละลายฯ
มาตรา179วรรคท้ายซึ่งผู้ร้องต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ การที่ศาลอุทธรณ์
สั่งให้ผู้ร่อนำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระแต่ผู้ร้องเพิกเฉยจึงเป็นการทิ้งฟ้อง
ศาลอุทธรณ์ต้องมีคำสั่งจำหน่ายคดีเสียจากสารบบความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
แพ่งมาตรา132(1),174(2)และมาตรา246ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลายมาตรา153ที่
ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าอุทธรณ์ของผู้ร้องต้องห้ามตามกฎหมายพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องจึงไม่
ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดผู้คัดค้านได้มีหนังสือให้ผู้ร้อง
ชำระเงินตามตั๋วสัญญาใช้เงินจำนวน12,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19.5 ต่อปี
นับแต่วันที่ 17 ตุลาคม 2526 จนกว่าจะชำระเสร็จ แก่ผู้คัดค้านภายใน14 วัน ผู้ร้องปฏิเสธหนี้
ภายในกำหนด ผู้คัดค้านสอบสวนแล้วฟังว่าผู้ร้องได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงิน และผู้ร้องไม่สามารถ
พิสูจน์ได้ว่าผู้ร้องมิได้เป็นหนี้จริง จึงต้องรับผิดชอบตามตั๋วสัญญาใช้เงินและได้มีหนังสือยืนยันหนี้ให้ผู้
ร้องชำระหนี้ดังกล่าวผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องไม่เคยเป็นหนี้จำเลย ขอให้ยกคำสั่งของผู้คัดค้านที่
ยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้จำนวน12,500,000 บาทผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้น
มีคำสั่งให้ยกคำร้องของผู้ร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์และส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ทำคำพิพากษาเสร็จแล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้น โดยก่อนอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้
คู่ความฟัง ให้ศาลชั้นต้นเรียกผู้ร่อนำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ที่ยังขาดอยู่มา
ชำระให้ครบถ้วนเสียก่อน ภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนด ศาลชั้นต้นสั่งให้ผู้ร่อนำค่าขึ้นศาลชั้น
อุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายใน 15 วันผู้ร้องยื่นคำร้องขออุทธรณ์อย่างคนอนาถา ศาลชั้นต้น
ไต่สวนแล้วส่งไปให้ศาลอุทธรณ์สั่ง ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ตามทางไต่สวนยังไม่พอฟังว่าผู้ร้องเป็น

คนยากจนไม่มีทรัพย์สินพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาลให้ยกคำร้อง หากผู้ร้องประสงค์ที่จะดำเนินคดีต่อไปให้นำเงินค่าธรรมเนียมศาลมาชำระภายใน 30 วัน นับแต่วันทราบคำสั่งศาลชั้นต้น อ่านคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องฟังเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2535 ต่อมาผู้ร้องขอขยายระยะเวลาวางเงินค่าธรรมเนียมศาลสามครั้ง ศาลชั้นต้นอนุญาตแต่ปรากฏว่าผู้ร้องไม่นำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายในกำหนด ศาลชั้นต้นจึงส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าอุทธรณ์ของผู้ร้องเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมายศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องผู้ร้อง ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่ผู้ร้องฎีกาว่าการร้องคัดค้านการยืนยันหนี้ของผู้คัดค้านตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 ถือไม่ได้ว่าเป็นคำฟ้องเพราะผู้ร้องไม่ได้เรียกร้องอะไรเอาจากกองทรัพย์สินของผู้ล้มละลาย ผู้ร้องเพียงปฏิเสธ ว่าตนไม่ได้เป็นหนี้ตามที่ผู้คัดค้านเรียกร้องและขณะยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นก็ยังเรียกเก็บค่าคำร้อง 20 บาท เท่านั้น จึงต้องถือว่าเป็นคดีที่ขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออันไม่อาจคำนวณเป็นราคาค่าเงินได้ ที่ศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลอย่างเป็นคดีมีทุนทรัพย์จึงไม่ชอบนั้นพิเคราะห์แล้ว เห็นว่าที่ศาลชั้นต้นเรียกเก็บค่าคำร้องขณะยื่นคำร้องจากผู้ร้องเพียง 20 บาท ก็เนื่องจากตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสองและวรรคสาม บัญญัติให้บุคคลที่ได้รับแจ้งความยืนยันหนี้คัดค้านต่อศาลโดยทำเป็นคำร้องภายในกำหนดเวลาสิบสี่วันนับแต่ได้รับแจ้งความยืนยัน และตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 มิได้บัญญัติเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมคำร้องไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำตาราง 2(3)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งซึ่งกำหนดให้ค่าความเสียค่าธรรมเนียมการยื่นคำขออื่น ๆ ที่ต้องทำเป็นคำร้องเพียง 20 บาทมาใช้บังคับ สำหรับชั้นอุทธรณ์นั้น ตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้ค่าความทำเป็นคำร้อง และตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย บัญญัติให้คิดอัตราเดียวกับค่าธรรมเนียมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉะนั้น เมื่อผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ว่าผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบหนี้ตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ยกคำสั่งของผู้คัดค้านที่ยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้ โดยอ้างว่าไม่มีหนี้จะต้องชำระตามจำนวนที่ผู้คัดค้านแจ้งยืนยัน หากศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ผู้ร้องชนะคดี ทุกข้อของผู้ร้องย่อมปลดปล่อยไปเท่ากับจำนวนเงินที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบหนี้ อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นคำฟ้องซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ตามจำนวนหนี้ที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องนั้น อันเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออันอาจคำนวณเป็นราคาค่าเงินได้ตามมาตรา 1 ข้อ (1)(ก)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย ซึ่งผู้ร้องต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ ฎีกาผู้ร้องฟังไม่ขึ้นเมื่อศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้ร้องนำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระแต่ผู้ร้องไม่ชำระ จึงเป็นการทิ้งฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174(2), 246 ประกอบพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ศาลอุทธรณ์ต้องมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเสียจากสารบบความตามมาตรา 132(1) ประกอบพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่นำเงินค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายในกำหนดอุทธรณ์ของผู้ร้อง จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมายและพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องเช่นนี้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกระบวนการวิธีพิจารณาสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง"พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้จำหน่ายคดีผู้ร้องเสียจากสารบบความ

องค์คณะ

ทวีชัย เจริญบัณฑิต · สมาน เวทวินิจ · สมพงษ์ สนธิเณร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2838/2539>